

Pořád musím myslet na svou rodinu, říká Venezuelanka

Veronika Kratochvílová
spolupracovnice redakce

ČESKÉ BUDĚJOVICE Sedmatřicetiletá Priscila Pena Diaz se narodila ve Venezuele jako nejstarší dcera lékaře. K přírodním vědám ji to táhlo už od mládí, ale před studiem medicíny dala nakonec přednost biologii. „Myslím, že naši nikdy nepochopili, co přesně mě na tom oboru tak fascinuje. Nešlo jim asi do hlavy, že se holka jako já vůbec může zajímat o takové věci. Možná si mě představovali spíš jako mámu od rodiny než jako vědkyni,“ vzpomíná na reakce svých blízkých, když se rozhodla pro dráhu bioložky.

Z Venezuely se za studiem nejdříve přestěhovala do Skotska a poté do Anglie, kde několik let působila na prestižní University of Hull.

„Když už se jednou rozhodnete pro vědeckou kariéru, musíte tomu hodně obětovat. Jakmile tedy přišla nabídka postdoktorandské práce v Česku, neváhala jsem ani vteřinu. V ten moment neřešíte, do jaké pojedete země, jak to tam bude vypadat, ale jaké jsou tam možnosti výzkumu a na čem můžete pracovat,“ vysvětluje Priscila Pena Diaz, která v současné době působí na Parazitologickém ústavu Biologického centra Akademie věd.

Po předchozích zkušenostech v Anglii ji překvapila hlavně otevřenost a ležérnost českých vědců. „To, že si můžete popíjet v laborce

Priscila Pena Diaz působí na Parazitologickém ústavu Biologického centra Akademie věd.

Seriál **Cizinci na jihu Čech**

V seriálu MF DNES představujeme cizince z celého světa, kteří žijí v Jihočeském kraji. Dozvíte se, jak se jim tu líbí, co je sem přivedlo, jestli se jim stýská po rodné zemi nebo jak vnímají naši povahu a názory.

kafíčko, bylo pro mě, zvyklou na striktní anglické předpisy, naprosto nepředstavitelné. Ale rychle jsem si na ten příjemně uvolněný přístup zvykla. Myslím, že Češi jsou obecně mnohem víc v pohodě,“ říká.

Zatímco na život v Českých Budějovicích ani na pracovní kolektiv si prý rozhodně stěžovat nemůže, v poslední době se strachuje o svou rodinu. „Situace ve Venezuele je

hodně vyhrocená. Víím, že se tím česká média příliš nezabývají, ale politické napětí je na hraně exploze a já mám o svoje příbuzné opravdu velký strach,“ popisuje.

Na otázku, zda by za ní nemohli přijet do Česka, odpovídá bez rozmyslu, že těžko. „Moje matka trpí silnou artrózou. Nedokážu si představit, jak by tu přečkala zimu. A bratr, který by snad jako jediný připadal v úvahu, má malé dítě a je rozvedený. Takže také není pravděpodobné, že by sem přijel. A to nemluví ani o penězích, které by potřebovali na letenky. Já sama jsem na svou první cestu z Venezuely šetřila víc než rok,“ dodává.

Ačkoliv se Priscila Pena Diaz za celé čtyři roky česky příliš nenaučila, popisuje Jihočechy jako vstřícné a přátelské lidi. „Možná je to ostuda, ale v laboratoři je hodně cizinců, takže spolu mluvíme především anglicky. Neříkám, že by nebyla možnost naučit se jazyk, ale integrační programy jsou tu docela drahé. Zdarma byl pouze začátečnický kurz, který jsem poctivě odchodila, ale pak ve mně zvítězilo asi moje venezuelské já, které mě přesvědčilo o tom, že ty peníze radši investuji do nezbytnějších věcí,“ uzavírá.

O tom, jak se bude vyvíjet její budoucnost, raději příliš nepřemýšlí. Její pracovní smlouva vyprší za rok, a ačkoliv by v Česku ráda zůstala, nevylučuje, že si opět sbalí kufry a odjede zkoumat mitochondrie jinam.